

ՄԵՐ ԿԱՄՔԸ

ՄԵՐ ԿԱՄՔԻՆ ԳԵՐԻ ԶԸԼԼԱՆՔ:

Ամեն տեսակ գերութիւն չարիք է. նաեւ՝ անհատական կամքի գերութիւնը: Համոզուելու ենք թէ մեր ուզածը, մեր ընտրածը միշտ լաւագոյնը չէ մեզի համար: Մեզի համար լաւագոյնը կրնայ նաեւ մեր չուզածը ըլլալ: Մեր կամքը մեզի համար միշտ իմաստուն առաջնորդ եւ դատաւոր սեպելու չենք: «Անձնավստահ ըլլալ» ըսել չէ բոլորովին ծախուիլ, ապաւինիլ մեր կամքին: Այդ տեսակ անձնավստահութիւն, ճշգրիտ բացատրութեամբ, «կամապաշտութիւն» է, եւ կամապաշտութիւնը մեղք է: «Անձնավստահ ըլլալ» կը նշանակէ յաւէտ մեր ուժերը ժողովել եւ գործածել, ընելու ո՛չ թէ ինչ որ մեր կամքը կը թելադրէ, կամ կը նախընտրէ, հապա ինչ որ, հակառակ իսկ մեր կամքին, Աստուծոյ կամքը կը պահանջէ: Աստուծոյ կամքին հնազանդելով միայն կրնանք ազատութիւն եւ խաղաղութիւն վայելել: Ան որ իր անհատական կամքէն դուրս ուրիշ կամք չի ճանչնար ու չի յարգեր, շատ յաճախ դժբաղդ ու բշուռո զգալու պատճառ պիտի ունենայ:

Քրիստոնեան ամենէն առաջ իր կամքին վրայ յաղթանակ տանելու է: «Քու կամքդ ըլլայ եւ ոչ թէ իմս», ըսելով անկեղծութեամբ, կրնայ քրիստոնեան իր քրիստոնէութիւնը համոզիչ կերպով ապացուցանել:

Ապարդիւն չանք է մեր կամքը բռնադատել Աստուծոյ վրայ: Գերագոր կամքը Աստուծոյ կամքն է եւ մեզի կ'իյնայ ճանչնալ Աստուծոյ կամքին գերագորութիւնը եւ հնազանդիլ անոր: Մեր երջանկութեան եւ խաղաղութեան պայմանը այդ է: Թող Աստուած իր ուզածը ընէ: Ինք մեր ծրագիրներուն գործիքը չէ. հապա մենք ենք իր ծրագիրներուն գործիքը: Թողունք որ ան մեզ գործածէ: Որպէս զի Աստուծոյ հետ գործակցիմք պարտաւոր ենք անկէ

ընդունիլ հրամանները, առաջնորդութիւնը, եւ ոչ թէ անոր հրաման տալ:

Աղօթքով իրաւ կրնանք մեր «բոլոր խնդրուածք» Աստուծոյ ներկայացնել. բայց ի՞նչ ըլլալու է մեր խնդրուածքը: Ոչ թէ մեր անձնական, եւ ընդհանրապէս ալ անձնասիրական, ցանկութիւնները, հապա՝ իր լոյսը՝ իր առաջնորդութիւնը, իր ծրագիրը մեզի համար, մէկ խօսքով, իր կամքը: Աստուծոյ աղօթել կը նշանակէ նաեւ հաւատքի խարիսխը վերցնել մեր անձէն եւ հաստատել զայն Աստուծոյ վրայ:

Ըսել չենք ուզեր թէ մենք բոլորովին մեքենականալու ենք, կամ մենք զմեզ անկամ կրաւորականութեան մը մէջ դնելու ենք. ո՛չ. բայց ինչ որ ալ ըլլան մեր փափաքները, մեր դատումները, մեր տեսութիւնները, մեր նպատակները, տակաւին թողելու չենք որ անոնք Աստուծոյ կամքը խափանեն մեզի համար: Մեր կամքին ազատութիւնը անբռնաբարելի շնորհք մըն է մեզի բայց այդ ազատութիւնը մեզ գրկելու չէ մեծագոյն շնորհքէ մը որ է Աստուծոյ կամքին տեսիլքը: Մարդ մը ազատ է իր ուզածին վրայ պնդելու եւ սակայն քրիստոնեան իր ազատութիւնը կը գործածէ Աստուծոյ կամքը հասկնալու եւ զայն ի գործ դնելու:

Որքան ատեն որ կ'ապրինք, մենք զմեզ պաշարուած պիտի գտնենք դէպքերով որոնք մեր կամքին համաձայն չեն: Դէպքերը մեր կամքին չենք կրնար համաձայնեցնել. այդ ստոյգ է: Ուրեմն, մենք պէտք է որ դէպքերուն համաձայնինք: Մեր կամքը դէպքերու վրայ չկրնար ազդել. բայց Աստուծոյ կամքը անբռնաբարելի է: Եթէ մեր չուզածը Աստուծոյ ուզածն է, ուրեմն օրհնեալ ըլլայ Աստուծոյ կամքը, զի անոր ուզածն է բարին, բարին՝ որ յաճախ ալ ծածուկ կը մնայ մեր աչաց:

Վեր. Ա. Ա. Պետիկեան
(Արտատպուած ձրագ Գիրք Բ)